

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku S. S.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.  
o wysokość emerytury,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 sierpnia 2013 r.,  
skargi wnioskodawczyni o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego  
wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 5 grudnia 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2012 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację S. S. od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. z dnia 9 lipca 2012 r. oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L. z dnia 20 kwietnia 2012 r. W zaskarżonej decyzji, wydanej w przedmiocie przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), przyjęto za podstawę obliczenia świadczenia zwaloryzowane kwoty składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego zewidencjonowane do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury.

Emerytura została ustalona jako równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia ubezpieczonej na emeryturę, i wyniosła 1.637,11 zł.

Ubezpieczona wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego w całości, wskazując na art. 378 § 1 i art. 384 k.p.c. jako przepisy prawa, z którymi wyrok ten jest niezgodny. Oparła skargę „na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 368 k.p.c., a mianowicie art. 231 § 1 k.p.c. w związku z art. 109 § 1 k.p.a. i § 2 ust. 2 statutu ZUS, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 13 stycznia 2011 r. w sprawie nadania statutu ZUS (Dz.U. Nr 18, poz. 93), przez przyjęcie, że aprobant (D.S) posiada uprawnienie do wydawania i podpisywania zaskarżonej decyzji z 20.04.2012 r.”. Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego wyroku, wskazała na nieprzyznanie emerytury w wysokości uwzględniającej potwierdzone w legitymacji ubezpieczeniowej zarobki z lat od 1984 do 1997 r. Wyrządzoną przez zaskarżone orzeczenie szkodę oceniła – powołując się art. 22 k.p.c. – na kwotę 19.645,32 zł. Podniosła, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 424<sup>9</sup> k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia oczywiście bezzasadnej. Bez wątpienia oczywiście bezzasadna jest skarga, z której treści wynika, że – w razie przyjęcia jej do rozpoznania – nie zostałyby uwzględnione (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 13, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., II BP 6/2005, OSNP 2007 nr 3-4, poz. 42, z dnia 18 stycznia 2006 r., II BP 1/05 i z dnia 13 grudnia 2005 r., II BP 3/05, niepublikowane oraz z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007 nr 1, poz. 17 i z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, Biul. SN 2007 nr 4, s. 14).

Sąd drugiej instancji wiążąco ustalił, że obliczona na nowo emerytura skarżącej jest wyższa od przysługującej poprzednio. Uwzględnił, że emerytura

przyznana skarżącej decyzją z dnia 11 maja 2007 r. po ukończeniu 55-go roku życia, ustalona została według zasad określonych w art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej. Wysokość świadczenia stanowiła wynik uwzględnienia 32 lat i 6 miesięcy okresów składkowych i 1 roku i 4 miesięcy okresów nieskładkowych. W związku z osiągnięciem przez skarżącą ustawowego wieku emerytalnego, jej emeryturę – na wniosek z dnia 4 kwietnia 2012 r. – obliczono od dnia 5 maja 2012 r. na nowo, według innych zasad, przewidzianych dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. Stosownie do art. 26–26a ustawy emerytalnej, na wysokość tego świadczenia mają wpływ dwa elementy – wysokość składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego oraz średnie dalsze trwanie życia określone dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Okresy składkowe, o których stanowiła poprzednia decyzja uwzględniane są tylko o tyle, o ile zostały wliczone do kapitału początkowego, czyli – stosownie do art. 174 ust. 1 ustawy, tylko jako okresy przebyte w ubezpieczeniu przed dniem wejścia w życie ustawy, czyli przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Nie było sporu co do długości okresów przebytych przez skarżącą w ubezpieczeniu, więc zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu, zważywszy, że skarżąca nie wykazała jego oczywistego błędu spowodowanego rażącym naruszeniem zasad wykładni lub stosowania prawa o charakterze kwalifikowanym, elementarnym i oczywistym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2003 r., II BP 6/05, OSNP 2007 nr 3-4, poz. 42 i z dnia 21 lutego 2007 r., I CNP 71/06, niepublikowany oraz postanowienie z dnia 13 listopada 2007 r., III BP 9/07, niepublikowane).

Z tych powodów, na podstawie art. 424<sup>9</sup> k.p.c., orzeczono jak w sentencji.